

## בבית המשפט העליון

רע"א 2724/01

כבוד השופטת ד' דורנר בפני:

מדינת ישראל/מנהל מחלקת עבודות ציבוריות המבקשת:

נגד

המשיבים: 1. יוסף רחימי  
2. אילנה רחימי

**בקשת רשות ערעור על החלטת בית-המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו מיום 16.2.01 בבש"א 3041/01 שניתנה על-ידי כבוד השופטת ע' צ'רניאק.**

בשם המבקשת: עו"ד נורית שניט

בשם המשיבים: עו"ד אריה קמר

### החלטה

המשיבים הגישו כנגד המדינה תביעה בבית-משפט השלום בכפר-סבא. בתאריך 3.9.00 ניתן פסק-דין בהיעדר הצדדים, ובסיפא שלו נקבע כי המדינה תגיש לבית-המשפט הצעה לפסיקתא המוסכמת גם על המשיבים. המדינה אכן הגישה הצעה מטעמה, אלא שלא הושגה לגביה הסכמה, ועל-כן המשיבים הגישו אף הם הצעה לפסיקתא מטעמם. בתאריך 17.1.01, לאחר דין ודברים שנמשך למעלה מארבעה חודשים, הכריע בית-משפט השלום בסוגיית הפסיקתא באופן סופי.

בתאריך 19.12.00 הגישה המדינה לבית-המשפט המחוזי הודעת ערעור על פסק-דינו של בית-משפט השלום. רשמת בית-המשפט המחוזי הורתה על מחיקת הערעור על הסף, תוך שקבעה כי מניין הימים להגשת הערעור החל בתאריך 3.9.00, הוא יום מתן פסק-הדין בבית-משפט השלום, ובהיעדר כל בקשה מטעם המדינה להארכת מועד, חלף המועד להגשת הערעור. המדינה הגישה, על-כן, בקשה להארכת מועד, שעודנה תלויה ועומדת בבית-המשפט המחוזי. במקביל הגישה גם את בקשת רשות הערעור שבפניי.

טענתה המרכזית של המדינה היא כי פסק-דינו הסופי של בית-משפט השלום ניתן למעשה רק בסיום ההתדיינות בסוגיית הפסיקתא, ועל-כן זהו המועד שבו התחיל מניין הימים להגשת הודעת הערעור. מאחר שהחלטתו האחרונה של בית-משפט השלום התקבלה רק בתאריך 17.1.01, ואילו הודעת הערעור מטעמה הוגשה כחודש מוקדם יותר, בתאריך 19.12.00, הרי שלטענתה לא חלף המועד להגשתה.

לחילופין, טוענת המדינה, כי בית-המשפט המחוזי שגה בקבעו כי מניין הימים להגשת הערעור החל עם מתן פסק-הדין בבית-משפט השלום, משום שפסק-הדין ניתן בהיעדר הצדדים, והומצא לה רק עשרה ימים מאוחר יותר. לחילופי חילופין, טוענת המדינה כי ראוי להיענות לבקשתה להארכת מועד כסעד מן הצדק, וזאת מכח תקנה 528 לתקנות סדר הדין האזרחי תשמ"ד-1984.

#### דין הבקשה להידחות.

בתאריך 3.9.01 ניתן בבית-משפט השלום פסק-דין, בגידרו הוכרעו עיקרי המחלוקת שעמדו לדין בין הצדדים. המדינה הייתה מודעת היטב לכך שמניין הימים להגשת הערעור על הסוגיות שעמדו להכרעה בפסק-הדין מתחיל עם המצאתו לצד המבקש לערער, ולא מיום המצאת הפסיקתא. מטעם זה, בחרה המדינה שלא להמתין עד לסיום ההתדיינות בסוגיית הפסיקתא, והיא אכן הגישה את הודעת הערעור מטעמה כחודש לפני סיומה של התדיינות זו.

לו ביקשה המדינה לערער אך על ההכרעה בסוגיית הפסיקתא, היה טעם בטענתה כי ראוי להתחיל את מניין התקופה להגשת ערעור ביום בו הומצאה לה ההחלטה בדבר הפסיקתא. אולם בענייננו, אין בעיכוב ההתדיינות בסוגיית הפסיקתא כדי להקנות למבקשת זכות להגיש ערעור הנסב על סוגיות שהוכרעו בפסק-הדין, לאחר שחלף המועד להגשתו.

בטענתה החלופית של המדינה אין כל ממש. אמנם הצדק עימה, כי המועד הרלוונטי בו מתחילה התקופה להגשת ערעור הינו מועד ההמצאה של פסק-הדין של הערכאה הראשונה, ולא מועד מתן פסק-הדין. עם זאת, גם בהתחשב במועד ההמצאה, הערעור לבית-המשפט המחוזי הוגש באיחור של כחודש וחצי, מבלי שהוגשה מטעמה כל בקשה להארכת מועד.

לא למותר לציין בהקשר זה, כי בקשה זו לרשות ערעור הוגשה אף היא באיחור של כשבועיים מן המועד האחרון להגשתה כקבוע בתקנות. בנסיבות אלה אין אני מוצאת מקום להתערב בהחלטתו של בית-המשפט המחוזי.

אשר-על-כן, הבקשה נדחית.

המדינה תישא בהוצאות המשיבים בסך 20,000 ש"ח.

ניתנה היום, י"ט בתמוז תשס"א (10.7.01)

שׁוֹפֵט

---

העתק מתאים למקור L02.01027240  
נוסח זה כפוף לשינויי עריכה טרם פרסומו  
בקובץ פסקי הדין של בית המשפט העליון בישראל.

שמריהו כהן - מזכיר ראשי

בבית המשפט העליון פועל מרכז מידע, טל' 02-6750444